

Nočný zver

Mariko prebral pach dymu. A duté hučanie v ušiach.

A bolesť vystreľujúca do ramena.

Ešte stále bola v palankine, ktorý sa prevrátil nabok a celý jeho obsah sa nahrnul do rohu.

Križom cez Mariko ležalo telo slúžky. Bola to Čijo, ktorá zbožňovala zmrznuté hurmikaki a aranžovanie kvetov po-vojníka do jej vlasov. Čijo, ktorej oči boli vždy doširoka otvorené a úprimné.

Tie isté oči nehybne hľadeli z mŕtvej tváre.

Mariko zovrelo hrdlo. Do očí sa jej nahrnuli slzy.

Zvuky pohybu vonku zaujali jej pozornosť. Pravou rukou si tlačila mäkkú hrču na boku hlavy. Z úst sa jej vydral tlmený vzlyk. Aj pri najmenšom pohybe jej v ramene pulzovala silná bolesť.

Mariko potriasla hlavou a poobzerala sa okolo seba.

Podľa polohy, v ktorej Čijo ležala, a podľa toho, ako jej vypadli lakované sandále *zori* z rúk, bolo jasné, že sa snažila vyslobodiť Mariko z rozbitého palankinu. Snažila sa ju vyslobodiť a zomrela pri tom. Krv bola všade. Rozprskaná na lesklých stenách. Stekala z nepeknej rany na hlave Mariko. Rinula sa zo smrteľného zásahu do srdca Čijo. Šíp prešiel celou hrudnou kosťou drobného dievčaťa a jeho hrot sa zaboril do predlaktia Mariko, odkiaľ tiekol malý karmínový pramienok.

Niekoľko hrotov sa zabodlo do drevených úlomkov *no-ri-mo-na*. Ďalšie trčali v čudnom uhle z tela slúžky. Tieto šípy zrejme nemali zabiť milú Čijo. A keby nebolo obeť Čijo, nepochybné by zasiahli Mariko.

Mariko pevne zovrela ruku Čijo a do očí sa jej nahrnuli ďalšie slzy.

Ďakujem ti, Čijo-čan. Sumimasen.

Mariko zažmurkala a pokúsila sa nakloniť hlavu. Snažila sa nájsť svoje veci. Pulzujúca bolesť v spánku sa prelínala s rýchlym búšením srdca.

Keď sa Mariko pohla, neďaleko začula hlboké mužské hlasy. Nakukla cez štrbinu pokrčeného závesu. Videla len dvoch mužov, oblečených v čiernom od hlavy až po päty. Ich zbrane žiarili vo svetle fakiel a po ich čepeliach stekala zlovestná červeň.

To nemôže byť...

No dôkazy boli nezvratné. Konvoj napadol Čierny klan.

Mariko zadržala dych a pritlačila sa do rohu, keď sa priblížili k palankinu.

„Takže je mŕtva?“ odmerane sa opýtal vyšší z nich.

Zamaskovaný muž si premeral rozbitý palankin a naklonil hlavu. „Buď, alebo stratila vedomie po...“

Kvílenie v diaľke prehlušilo posledné slová rozhovoru.

Muži si vymenili veľavravné pohľady.

„Skontroluj to ešte raz,“ povedal prvý. „Nechcel by som zvestovať, že sme nesplnili misiu.“

Druhý z nich odmerane prikývol a podišiel k palankinu s fackou nad hlavou.

Mariko sa zmocnila panika. Začala drkotajúce zuby.

Z rozhovoru týchto maskovaných mužov jej boli jasné dve veci:

Čierny klan si želá jej smrť a niekto im dal príkaz, aby ju zabili.

Mariko trošička zmenila polohu, akoby ju to mohlo ukryť pred ich zvedavými pohľadmi. Akoby sa mohla scvrknúť do

prázdna. Hlava Čijo spadla nabok a narazila do obitého dreva *norimona*. Mariko si zahryzla do jazyka a v duchu si vynadala za nepozornosť. Nadýchla sa nosom a dúfala, že jej srdce prestane tak prudko biť.

Prečo odrazu tak strašne cítiť dym?

Znepokojene mihala očami sem a tam. Okraje zakrvaveného odevu slúžky začali černieť. Dotýkali sa rozdrveného knôtu malého lampáša.

A začali horieť.

Mariko sa musela ovládať zo všetkých síl, aby ostala ticho a nehybne.

Hrôza na ňu doliehala zo všetkých strán. Tlačila ju do konečného rozhodnutia.

Ak tam ostane, zhorí zaživa. Ak vylezie zo skrýše, maskovaní muži vonku ju dorazia, aby splnili ten strašný príkaz.

Plamene oblizovali obrubu odevu slúžky a natahovali sa po jej drahom kimone ako chápadlá chobotnice.

Mariko sa čoraz viac zmocňovala panika, opäť sa pohla a zakašľala si do ramena.

Nastal čas urobiť rozhodnutie.

Ako dnes zomriem? V ohni alebo ranou meča?

Približujúci sa muž zastal len vlások od nej. „Palankin horí.“

„Tak nech zhorí.“ Vyšší z mužov nehol ani brvou. Jeho zrak tým smerom ani nezablúdil.

Muž stojaci opodiaľ sa obzrel ponad plece. „Mali by sme ísť, kým pach krvi a spáleného mäsa nepriláka nočné zvery.“ Stál tak blízko, priam na dosah ruky. Keby Mariko nabrala dosť odvahy, mohla by ho udrieť...

Vyšší muž prikývol. „Pôjdeme. Ale až keď sa ubezpečíš, že to dievča je mŕtve.“

Plačlivé kvílenie sa ozývalo čoraz hlasnejšie. Čoraz bližšie. Obklopovalo ich.

Keď muž obďaleč natiahol ruku k pokrčenému závesu,

jedna zo zničených tyčí *norimona* sa rozpolila. Zlomené drevo ho zasiahlo do ramena a do všetkých strán vyleteli iskry.

Muž odskočil a zanádal si popod nos. „To dievča je určite mŕtve.“ Hlas mal razantnejší a vietor bičoval plameň fakle. Horúčava rozširujúceho sa ohňa bola čoraz neznesiteľnejšia a Mariko pocítila, ako jej po krku stekajú pramene potu. Plameň praskajúci pri jej nohách spaľoval kožu mŕtvej Čijo.

Zo zápachu spáleného mäsa sa jej zdvihol žalúdok. Pot jej stekal za tvrdý biely golier.

Rozhodni sa, Hattori Mariko! Ako by si chcela zomrieť?

Zuby jej zadrkotali. Mariko nasilu preglgla, zaborila nechty do dlaní a pohľadom blúdila po malom rozbitom priestore. Odvaha neprichádzala prirodzene. Už pridlho zvažovala svoje možnosti. Už pridlho počítala cesty, ktoré má pred sebou.

Mariko vedela, že nastal čas urobiť viac. Byť niekým viac.

Nezomrie ako zbabelec. Mariko je dcéra samuraja. Sestra Draka z Kai.

No okrem toho má ešte stále právo rozhodovať sama za seba.

Aspoň tento posledný deň.

Bude čeliť svojmu nepriateľovi. A zomrie so ctou.

Hustý dym ju pálil v očiach, keď odsúvala telo Čijo nabok a hoci sa snažila ovládať, ruky sa jej nekontrolovateľne triasli.

V tme zaznel výkrik. Muž blízko *norimona* sa otočil za jeho ozvenou.

Vzápätí kdesi zavrčalo zviera. Niekoľko zvierat.

Opäť vresk. Ozvena smrteľného výkriku nasledovaná škrekotom hodujúcich zvierat.

„Nočné zvery!“ Muž s fakľou sa opäť obrátil a plameň sa mihal s jeho pohybmi. „Útočia na nás z boku!“

„Skontroluj to dievča,“ trval na svojom prvý muž. „To dievča je dôležitejšie ako...“

„Princova nevesta je určite mŕtva!“ Po týchto slovách hodil fakľu na *norimono*, dal sa na útek a spečatil osud Mariko. „Zoberte zranených a mŕtvych. Nič po sebe nezanechajte,“ kričal na mužov kdesi v tme.

Mariko potlačila výkrik, keď začula rinčanie kovu a šucho-tanie tiel, ktoré sa zbiehali v neďalekých tieňoch. Zmätok naokolo silnel. Plamene v *norimone* siahali vyššie. Rýchlo sa šíрили. V tom teple jej zružovela koža. Pevne zvierala prsty, potláčala kašeľ a tlačila sa viac do rohu. Po tvári jej stekali slzy a oberali ju o odhodlanie.

Si zbabelá.

Oheň z fakle pohltil lakované drevo *norimona*.

Nebude trvať dlho a Mariko zhorí spolu s ním. Lakované práchno okolo nej praskalo a syčalo, roztopená smola horela modrým plameňom.

Cez rozochvené pery vydýchla.

Nie som zbabelá. Som... viac než to.

Na hodvábne kimono jej začali padať slzy. Odmietla zomrieť ako zviera v klietke. Ako dievča, ktoré nie je hodné svojho mena.

Radšej zomrie ranou meča. Radšej zomrie vydaná na milosť nočným zverom.

Zomrie na čerstvom nočnom vzduchu. A slobodná.

Mariko sa konečne rozhodla a roztrasenými rukami odsunula telo Čijo. Vykopla dvere *norimona*. Jeden lakovaný sandál sa jej zošuchol z nohy, keď vyliezala von, a zalapala po vzduchu, ktorý zahasil pálenie v krku. Mariko sa tackala po troskách a zúfalo sa obzerala okolo seba.

V lese vládla absolútna tma.

A jej kimono horelo.

Jej myseľ pracovala na plné obrátky. Inštinktívne si obtočila hodváb okolo seba, aby sa k ohňu nedostal vzduch, ktorý potrebuje. Popálila si zápästie pod záhybmi kimona a dym sa vinul tenkými špirálami z jemného hodvábu. S chrapľavým

nárekom si začala strhávať opasok *obi*, hromžiac na spôsob, akým ho mala oviazaný okolo pása. Tak zložito. Tak zbytočne. Zakopávajúc o lesný porast si strhla kimono z pliec a zmätene sa tackala preč od horiaceho *norimona*.

Pohľadom hľadala v tme nejaký náznak svetla. No jediné, čo videla, bol jej palankin, ktorý pohltili plamene. Jej kimono dymilo na zemi.

Ak sa tí muži vrátia, kimono uvidia. Pochopia, že som utiekla.

Bez zaváhania chytila obrubu a hodvábne kimono hodila do syčiacich plameňov.

Vzbĺklo, len čo sa dotklo topiaceho sa laku. Horiaci hodváb a horúci lak. Roztápajúci sa cukrík Dračia briadka.

V spojení s pachom horiaceho mäsa.

Čijo.

Silno žmurkla, aby si zachovala chladnú hlavu.

Všade okolo nej ležali telá členov otcovho konvoja. Služky. Samurajovia. Pešiáci.

Všetci do jedného mŕtvi.

Mariko stála v tme, sťažka dýchala a očami blúdila po mokrej zemi.

Všetko cenné zobrali so sebou. Pohotovo. Premyslene. Debny boli prázdne. Cisárske vojenské kone odvliekli so sebou a neostalo tam nič okrem úzd zdobených strapcami. Všade sa povalovali červené, biele a zlaté stuhy.

No Mariko vedela, že hlavným cieľom tých mužov nebolo kraďnúť.

Muži z Čierneho klanu sa ju pokúsili zavraždiť. Hoci vedeli, že sa má vydať za princa Raidena, snažili sa splniť rozkaz.

Nieko, kto má moc nad Čiernym klanom, si želá moju smrť.

Odrazu na ňu doľahol chladný šok. Zvesila plecia, ale potom ich akoby inštinktívne narovnala a zdvihla bradu v očakávaní ďalších sĺz. Nechcela podľahnúť šoku. A rovnako sa nechcela poddať svojmu strachu.

Uvažuj, Hattori Mariko. Rob niečo.

Tackavo vykročila vpred – rozhodla sa utiecť a neobzerať sa späť. Potom však urobila dva neisté kroky a rozmyslela si to. Akú má šancu dostať sa z temného lesa bez zbrane a iba v spodnej bielizni?

Mariko si zakryla oči pri pohľade na najzmasakrovanejšie telá a podišla k mŕtvemu samurajovi. *Katanu* už nemal, ale kratší meč *wakizaši* našla v puzdre, pripevnenom okolo pása. Mariko ho vzala a vykročila, predierajúc sa bez oddychu hustým lesom. Kráčala bezcieľne a do neznáma. Bez ničoho, len s vôľou prežiť.

Tma okolo nej bola ťaživá. Nič nevidela a potkýnala sa o konáre. Po chvíli jej všetky ostatné zmysly zosilneli. Prasknutie konára alebo cupitanie chrobáka sa s hlukom ozývalo ako gong. Keď kriky blízko nej zašušťali – a znelo to, akoby sa oceľ brúsila o kameň –, Mariko sa pritisla ku kôre stromu a od strachu jej tuhla krv v žilách.

Zneďaleka sa ozvalo tiché zavrčanie, ktoré ňou otriaslo ako hromové dunenie blížiacej sa armády. Potom nasledoval dupot silných láb po suchom listí.

Znelo to ako nespútaná zákernosť.

Ako nočný zver, ktorý prenasleduje svoju poslednú obeť.

Mariko zovrela žalúdok. Roztriasli sa jej ruky. *Toto bude môj koniec.*

Nie. Neschúlím sa do rohu.

Nikdy viac.

Rozbehla sa preč od stromu, no členkom zakopla o kamennú sutinu. Padala a zas a znovu s vypätím síl vstávala. Jej telom pulzoval život, energia jej vo vlnách prúdila pod kožou a krv sa prelievala v žilách. Nemala sa kam ukryť. Bielizeň z bieleho hodvábu ju vôbec neuchráni pred tými najzlovestnejšími príšerami z lesa.

Vrčanie za chrbtom zosilnelo na nepretržité dunenie. Odhodlané. Približujúce sa. Keď sa Mariko otočila, aby sa pozrela na útočníka, v tme sa zjavili dve kriľavožlté oči. Také, aké mávajú obrovské hady.

Tvor s hadími očami bol obrovský, črtami pripomínal jaguára, no telo mal mohutné ako medveď. Bez akejkolvek provokácie sa postavil na zadné nohy, z vycerených tesákov mu stekali sliny. Zaklonil hlavu a nočnú tmu prešlo hlučné zavýjanie.

Mariko zmeraveli nohy v očakávaní najhoršieho.

No zver nevyrazil do útoku.

Pozrel na jednu stranu, potom na druhú. Jeho žlté oči žiarivo svietili. Naklonil hlavu, akoby sa pozeral ponad jej plece.

Bež! kričal vnútorný hlas. Mariko, bež, ty blupaňa!

Zhlboka sa nadýchla a urobila krok vzad.

Zver stále neútočil. Opäť sa obzrel, potom pozrel na Mariko a vrčanie naberalo na hlasitosti a zúrivosti.

Akoby ju chcel varovať.

A potom – bez jediného zvuku – zver priklzol k nej. Ako duch. Ako lesný démon, vznášajúci sa vo víre čierneho dymu.

Výkrik Mariko prešiel nočné ticho.

Zver zmizol s poryvom vetra. Vo víre čiernočiernej temnoty.

„Ale čo,“ zaznel chrapľavý hlas za jej chrbtom, „šťastie sa dnes na mňa naozaj usmialo.“